

NORA
ROBERTS

*Die ene plek
onder de zon*

HarperCollins



Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 1989 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Loving Jack*
Copyright © 1989 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Best Laid Plans*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2003 HarperCollins Holland
Vertaling: Ingrid Meijer
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0091 6
ISBN 978 94 027 5534 3 (e-book)

NUR 302
Eerste druk april 1990
Vierde druk mei 2018

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

Verrukkelijke verrassing

Hoofdstuk 1

Vanaf het moment dat Jackie het huis zag, was ze verliefd. Nu moest ze natuurlijk wel toegeven dat ze snel verliefd werd. Niet doordat ze zo gemakkelijk onder de indruk was, maar doordat ze openstond, wagenwijd open, voor gevoelens – haar eigen gevoelens en die van anderen.

Dit huis bood plaats aan een heleboel gevoelens, en zeker niet allemaal even sereen. Dat was goed. Totale sereniteit zou best zijn geweest voor een dagje of twee, maar dan zou de verveling hebben toegeslagen. De contrasten hier bevielen haar – de scherpe hoeken, de bijna arrogante lijnen van de vertrekken, verzacht door de geweldige kozijnen en onverwacht charmante bogen.

De ramen waren groot en boden een fraai uitzicht op de tuin, waarin talloze bloemen bloeiden. Er zou dus getuinierd moeten worden – zeker als de zon zo bleef schijnen en de regen verstek zou laten gaan – maar ze vond het niet erg om de handen uit de mouwen te steken.

Door de grote glazen deur tuurde ze naar het heldere water van het ovale zwembad. Ze zag zichzelf al lekker zitten zonnen, genietend van de geur van al die bloemen. Alleen. Dat was een beetje jammer, maar ze zat er niet echt mee.

Aan de overkant van het zwembad reikte het glooiende, uitgestrekte gazon tot aan de Intracoastal Waterway. Er voer een bootje langs; het kalme gepruttel van de motor had iets gezelligs, vond ze.

Het deed haar aan Venetië denken, en aan de bijzonder prettige maand die ze daar tijdens haar tienerjaren had doorgebracht. Aan de romantische gondels waarin ze over het geheimzinnige water was ge-

gleden, aan de knappe, donkerogige mannen met wie ze had geflirt... Florida in de lente mocht dan misschien niet zo romantisch zijn als Italië, het beviel haar er opperbest.

‘Ik vind het fantastisch.’ Jackie draaide zich om en glimlachte naar de man die tegen de wit marmeren open haard leunde. Het witte pak dat hij droeg, zag eruit alsof het speciaal voor die pose was uitgezocht. Aangezien ze Fred MacNamara langer kende dan vandaag, zou het haar niets hebben verbaasd als dat inderdaad het geval was. ‘Wanneer kan ik erin?’

Freds ronde gezicht lichtte op. ‘Typisch onze Jack, zo lekker impulsief.’ Hij liep naar haar toe. ‘Je hebt de eerste verdieping nog niet eens gezien.’

‘Die bekijk ik wel wanneer ik uitpak.’

‘Jack, ik wil dat je het zeker weet.’ Fred tikte haar op de wang – helemaal de oudere neef die zich verantwoordelijk voelde voor zijn jonge, warhoofdige nichtje. ‘Ik zou het echt akelig vinden als je hier over twee dagen spijt van kreeg. Per slot van rekening wil je in dit huis drie maanden in je eentje gaan zitten.’

‘Ik moet toch ergens wonen.’ Jackie maakte een welsprekend gebaar met haar hand, even slank en delicaat als de rest van haar. De gouden ringen met de kleurige stenen die aan alle vier de vingers prijkten, verrieden hoeveel ze van mooie dingen hield. ‘Als ik serieus wil schrijven, moet ik alleen zijn. Aangezien ik een hutje op de hei niet zo zie zitten, lijkt me dit een prima oplossing.’ Ze zweeg even. ‘Weet je zeker dat het in orde is dat je het onderverhuurt?’

‘Helemaal zeker,’ verklaarde Fred luchtigjes. ‘De eigenaar bewoont het huis alleen in de winter, en dan nog maar sporadisch. Hij vindt het prettig als er iemand in zit. Ik had Nathan gezegd dat ik tot november voor alles zou zorgen, maar ik zit ineens met dat onver-

wachte zaakje in San Diego, en daar kan ik niet onderuit. Je weet hoe het gaat, poes.'

Jackie wist exact hoe het ging. Fred kennende, wist ze dat een 'onverwacht zaakje' meestal betekende dat hij zich even uit de voeten moest maken voor een jaloerse echtgenoot of de politie. Met beiden wilde hij nogal eens overhoop liggen. Ze zou eigenlijk wat voorzigtiger moeten zijn, maar ze ging nu eenmaal niet altijd op haar verstand af, en het huis had eenvoudig haar hart gestolen.

'Als de eigenaar het prettig vindt dat er iemand in zijn huis zit, zal ik me graag van die taak kwijten. Laat me mijn handtekening maar zetten, Fred. Ik wil uitpakken en een paar uurtjes luieren bij het zwembad.'

'Als je het maar zeker weet.' Hij haalde een vel papier uit zijn zak. 'Ik wil geen ruzie krijgen later – zoals die keer dat je mijn Porsche had gekocht.'

'Toen was je vergeten me te vertellen dat de versnellingsbak met plakband bij elkaar werd gehouden.'

'Je moet altijd kijken voor je koopt.' Met een zwierig gebaar overhandigde Fred haar een zilveren pen met zijn monogram.

Jackie weifelde heel even. Uiteindelijk had ze te maken met neef Fred, nietwaar? Fred van de gemakkelijke zaakjes en de 'gouden' investeringen. Toen begon een vogel in de tuin vrolijk te kwinkeleren, en dat kon ze niet anders dan als een gunstig voorteken zien. Ze zette haar handtekening onder het contract en pakte haar chequeboekje.

'Duizend per maand – voor drie maanden?'

'Plus vijfhonderd borg,' hielp Fred haar fijntjes herinneren.

'Oké.' Jackie veronderstelde dat ze nog blij mocht zijn dat die goeie neef Fred geen commissie berekende. 'Geef je me nog zoiets als een nummer of een adres zodat ik contact kan opnemen met de eigenaar mocht dat nodig zijn?'

Fred keek haar even niet-begrijpend aan voordat hij glimlachte – die charmante en onschuldige MacNamara-glimlach. ‘Ik heb hem al verteld hoe de vork in de steel zit. Maak je nergens druk over, poes. Hij neemt wel contact met jou op.’

‘Prima.’ Waarom zou ze zich ook opwinden over details? Het was lente, en zij had een nieuw huis en een nieuw project. Een nieuw begin was het fijnste wat er bestond. ‘Ik zal goed voor alles zorgen.’ Ze raakte een grote Chinese urn aan. Daar zou ze snel bloemen in zetten. ‘Blijf je vannacht logeren, Fred?’

Fred had de cheque al in zijn zak gestopt. Hij zag nog net kans er niet eens liefdevol op te kloppen. ‘Ik zou het heerlijk vinden om nog wat te blijven plakken en lekker te roddelen over de familie, maar nu we alles hebben geregeld, moest ik er maar vandoor gaan. En jij moet trouwens snel naar de supermarkt, Jack. Er is nog wel iets eetbaars in de keuken, maar veel is het niet.’ Hij liep naar de deur, waar zijn bagage klaarstond. ‘De sleutels liggen op de tafel. Veel plezier.’

‘Dat zal wel lukken.’ Ze keek toe terwijl hij zijn koffer optilde en maakte de deur voor hem open. ‘Bedankt, Fred, voor alles.’

‘Graag gedaan, poes.’ Hij gaf haar een zoen; ze rook zijn dure aftershave. ‘Doe mijn groeten aan de familie als je die spreekt.’

‘Doe ik. Goede reis, Fred.’ Ze bleef staan tot hij in een lange, slanke cabriolet was gestapt, even wit als zijn pak, en wuifde hem uit. Toen liep ze terug naar de zitkamer en keek nog eens rond. Daar was ze nu – in haar eentje. Niet dat het de eerste keer was, uiteraard. Uiteindelijk was ze vijftientig; ze was wel meer alleen op vakantie gegaan; ze had haar eigen flatjes gehad, had haar eigen leven... Toch was het elke keer wanneer ze aan iets nieuws begon, weer een avontuur.

Vanaf deze dag... Was het 27 maart, 28 misschien? Ze schudde haar hoofd; het deed er niets toe. Vanaf deze dag begon ze aan een nieuwe carrière. Jacqueline R. MacNamara, auteur.

Het klonk goed, mijmerde ze. Het eerste wat ze ging doen, was haar nieuwe schrijfmachine neerzetten en aan Hoofdstuk Een beginnen.

Het duurde niet lang voordat Jackie gewend was – aan het Zuiden, aan het huis, aan haar nieuwe routine. Ze stond vroeg op, genoot van de rustige morgens en ontbeet met wat sap en een geroosterd boterhammetje – of cola zonder prik en koude pizza als dat gemakkelijker was. Het typen ging steeds beter; tegen het eind van de vierde dag kon ze prima met haar schrijfmachine overweg. Tijdens de middagen nam ze een pauze om wat te zwemmen en al zonnend over haar boek in spe na te denken.

Ze werd snel en gemakkelijk bruin – waarschijnlijk had ze dat te danken aan de Italiaanse overgrootmoeder die de Ierse gelederen van de MacNamara's was binnengedrongen – met het gevolg dat ze gewoonlijk tevreden was over haar teint. Meestal dacht ze er ook wel aan de vochtinbrengende crèmes te gebruiken die haar moeder zo propageerde.

'Een gave huid en een mooie bottenstructuur – dat is schoonheid, Jacqueline,' placht Mrs. MacNamara altijd te zeggen, en die bezat Jackie allebei, hoewel zelfs haar moeder moest toegeven dat dochterlief niet echt een klassieke schoonheid was. Ze was echter knap genoeg, op een pikante, gezonde manier. Haar gezicht was driehoekig van vorm, en ze had een brede, gulle mond. Haar ogen waren groot en fluwelig bruin. Ook haar vrij korte, dikke manen waren bruin, en ze was gezegend met een natuurlijke slag. Dat was een bofje – voor haar geen eindeloze martelingen bij de kapper. En nu ze iedere middag zwom, was het helemaal gemakkelijk; ze hoefde haar vingers maar door haar natte lokken te halen, en ze zaten weer goed.

Iedere morgen stortte ze zich dus op haar schrijven. Dan een duik

in het zwembad, wat zonnen, en een hapje voor de lunch. Vervolgens ging ze weer ijverig achter haar schrijfmachine zitten en werkte ze door tot de avond viel. Na het eten amuseerde ze zich in de tuin of ging ze op het terras naar de voorbijvarende boten zitten kijken. Af en toe trakteerde ze zichzelf op een bubbelbad, dat altijd een even weldadige werking had. En 's avonds laat kroop ze tevreden onder de wol in de kamer die ze had uitgezocht, zich alweer verheugend op de volgende dag.

Wanneer ze aan Fred dacht, kon ze alleen maar dankbaar glimlachen. Misschien vergiste haar familie zich toch in hem. Het was natuurlijk waar dat hij meer dan eens een goedgelovig familielid iets had aangesmeerd waaraan een luchtje zat, maar hij had beslist een goede beurt gemaakt door haar dit huis in Florida aan te bieden.

Op de avond van de vierde dag, terwijl ze zich voldaan in het bubbelbad liet zakken, besloot ze neef Fred een grote bos bloemen te sturen.

Doodop was Nathan, en intens blij dat hij eindelijk thuis was. Het laatste deel van de reis had nog het langste geleken. Weer Amerikaanse grond onder de voeten voelen, was niet voldoende geweest. Eenmaal geland in New York, had hij zich voornamelijk ongeduldig gevoeld. Thuis en toch niet thuis. Voor het eerst sinds tijden had hij zichzelf toegestaan zich te verheugen op zijn eigen huis, op zijn eigen bed. Op zijn eigen heiligdom.

Het vliegtuig naar Florida had een uur vertraging, hetgeen hij tandknarsend had verduurd. Zelfs toen hij ten slotte in het toestel zat, had hij om de haverklap op zijn horloge gekeken om te zien hoelang hij nog in de lucht moest hangen.

Het vliegveld van Ford Lauderdale was nog steeds niet 'thuis', maar hij had geregeld dat zijn auto klaarstond, dus daar had hij geen

last van oponthoud. Zodra hij achter het stuur kroop, begon hij zich wat prettiger te voelen. De lange vlucht van Frankfurt naar New York was vergeten, net als de vertraging en zijn ongeduld. Over twintig minuten zou hij zijn eigen oprijlaan op rijden. Vannacht zou hij in zijn eigen bed liggen, tussen frisse lakens, gewassen en gestreken door Mrs. Grange die, zo had Fred MacNamara hem verzekerd, ervoor zou zorgen dat zijn huis schoon en klaar zou zijn.

Nathan voelde zich een tikje schuldig ten aanzien van Fred omdat hij hem te kennen had gegeven dat hij vóór zijn terugkomst weg diende te zijn. Maar na zes maanden hard werken had hij echt geen zin in een logé. Hij moest maar snel contact met hem opnemen en hem bedanken voor het feit dat hij zolang een oogje in het zeil had willen houden.

Morgen of overmorgen, dacht hij terwijl hij de sleutel in het slot stak. Nadat hij eens lekker had geslapen en goed had uitgerust. Hij duwde de deur open, liep naar binnen en keek tevreden om zich heen. Thuis. Wat een verrukking om thuis te zijn, in het huis dat hij zelf had ontworpen!

Thuis. Het was precies zoals hij... Nee, het was niet precies zoals hij het had achtergelaten. Hij wreef over zijn vermoeide ogen en bekeek de kamer eens. Zijn kamer.

Wie had de Ming bij het raam gezet en er bloemen in gestopt? En waarom stond de Meissen-kom op de tafel in plaats van op de plank? Hij fronste zijn wenkbrauwen, maar schudde toen het hoofd. Hij was een Pietje Precies, maar hij was niet van plan het plezier van zijn thuiskomst te laten bederven. Later zou hij eens een duchtig woordje met Mrs. Grange moeten wisselen.

Hij pakte zijn koffers en liep naar boven, zijn slaapkamer binnen. Daar bleef hij stokstijf staan. Terwijl hij heel langzaam zijn bagage neerzette, staarde hij naar zijn slordig opgemaakte bed. Op zijn com-

mode, de Chippendale die hij vijf jaar geleden bij Sotheby's op de kop had getikt, prijkten talloze potjes en flesjes. Er hing een geur van poeder en lotion in het vertrek. Met half toegeknepen ogen liep hij naar het bed om een ragfijn, kleurig slipje op te pakken.

Van Mrs. Grange? Het idee alleen al was absurd. De forse Mrs. Grange zou zich met geen mogelijkheid in dat niemendalletje kunnen wringen. Als Fred een gast had... Afwezig stopte hij het slipje in zijn zak. Natuurlijk een weelderige blondine met haar op de tanden, en zaagsel in haar hoofd. Allemaal goed en wel, maar de afspraak was dat het huis leeg zou zijn. Hij kon beter maar eens verder rondneuzen om te zien wat er nog meer niet in orde was.

Jackie lag met gesloten ogen in het bubbelbad in het solarium. Het was een bijzonder fijne dag geweest. En een productieve. In haar verhaal begon flink schot te komen. Als locatie had ze Arizona gekozen, in het begin van de negentiende eeuw – desolaat, hard en zanderig. Precies het juiste oord voor haar ruige held en haar preutse, naïeve heldin.

Er hing al iets van romantiek in de lucht, hoewel haar personages dat nog niet wisten. En natuurlijk kwam er een hoop gevaar en avontuur om de hoek kijken. Haar in het klooster opgegroeide heldin had het behoorlijk moeilijk, maar ze redde het aardig. Sterk. Jackie zou nooit een boek over een zwakke vrouw kunnen schrijven.

En dan haar held. Met een glimlach zag ze hem voor zich. Dik zwart haar. Een lang, goedgebouwd lijf, soepel van het vele paardrijden, gebruid door de zon. Een knap gezicht met een schaduw van baardstoppels. En dan die ogen – grijs met dichte zwarte wimpers – die vrouwenharten sneller deden kloppen en mannen de stuipen op het lijf konden jagen.

Iedere vrouw in Arizona was wel een beetje verliefd op Jake Red-

man. Jackie was zelf een beetje verliefd op hem. Maakte dat haar held echt, vroeg ze zich af terwijl ze genoot van het borrelende water, en overtuigend? Als ze zich goed concentreerde, kon ze hem bijna horen praten.

‘Wat spook jij hier in vredesnaam uit?’

Nog dromerig, opende Jackie haar ogen en keek recht in het gezicht van haar held. Jake? Ze vroeg zich af of ze door het bubbelbad aan een hersenverweking begon te lijden. Jake droeg toch geen pak en stropdas! Met open mond gaapte ze de man aan.

‘Droom ik?’

Nathan kneep zijn ogen half toe. Dit was niet de wulpse blondine die hij zich had voorgesteld, maar een pittige brunette met hertenogen. Hoe dan ook... Ze hoorde hier niet thuis. ‘Wie ben je, verdoerie?’

Die stem. Lieve help, zelfs de stem klopte. Jackie schudde verward haar hoofd. Dit was de twintigste eeuw, en bovendien konden haar personages niet echt tot leven komen. Wat er wel aan de hand was, was dat ze hier moederziel alleen was met een wildvreemde – en in een behoorlijk kwetsbare positie.

‘En wie mag jij wel wezen?’ vroeg ze hooghartig van pure schrik.

‘Jij bent degene die hier de vragen moet beantwoorden,’ pareerde hij. ‘Ik ben Nathan Powell.’

‘De architect? Goh, ik ben een fan van je werk. Ik heb het Ridgeway Center in Chicago gezien, en –’ Ze wilde opstaan, maar herinnerde zich net op het nippertje dat ze in evakostuum was. ‘Je hebt een enorm talent om het esthetische met het praktische te verenigen.’

‘Bedankt. Nu –’

‘Maar wat doe je hier?’

Weer kneep hij zijn ogen half toe. ‘Dat vroeg ik jou juist. Dit is mijn huis.’

‘Jouw huis?’ Met haar pols over haar ogen wrijvend, probeerde ze na te denken. ‘O, ben jij Nathan? Freds Nathan?’ Ze glimlachte opgelucht. ‘Nou, dat verklaart een hoop.’

Nathan zag dat er een kuiltje bij haar mondhoek verscheen wanneer ze glimlachte, maar hij probeerde er geen acht op te slaan. Hij was een kieskeurig man, en kieskeurige mannen wensten geen vreemde vrouwen aan te treffen in hun bubbelbad wanneer ze thuis kwamen. ‘Dat verklaart niks. Ik zal mezelf kennelijk moeten herhalen. Wie ben je?’

‘O, sorry, ik ben Jack.’ Met een glimlach stak ze haar natte hand uit. ‘Jackie. Jacqueline MacNamara, het nichtje van Fred.’

Nathan keek naar haar vingers en naar de ringen, maar hij pakte haar hand niet vast. Hij was namelijk heel bang dat hij haar dan meteen het bubbelbad uit zou trekken, op de tegelvloer. ‘En waarom, Miss MacNamara, zit je in mijn bubbelbad en slaap je in mijn bed?’

‘Is dat jouw kamer? Sorry, Fred heeft niets gezegd, dus heb ik de kamer genomen die me het beste beviel. Hij zit in San Diego, weet je.’

‘Het kan me geen fluit schelen waar hij zit.’ Nathan was altijd een geduldig man geweest. Tenminste, dat had hij geloofd. Op dit moment had hij echter geen greintje geduld in zich. ‘Wat ik wil weten is, waarom jij in mijn huis zit.’

‘O, ik heb het ondergehuurd van Fred. Heeft hij je niet te pakken kunnen krijgen?’

‘Wát heb je?’

‘Weet je, het is nogal lastig converseren op deze manier.’ Jackie haalde met een welsprekend gebaar haar schouders op. ‘Ik, eh... Nou ja, ik verwachtte niemand, dus ik ben niet bepaald gekleed op bezoek.’

Automatisch keek hij naar de plek waar het water net rond de sub-

tiele aanzet van haar borsten borrelde. Hij klemde zijn tanden op elkaar. 'Ik ben in de keuken. Opschieten.'

Jackie slaakte een lange zucht toen ze alleen was. 'Ik geloof waarachtig dat Fred het weer heeft geflikt,' mompelde ze. Ze stapte uit het bubbelbad en droogde zich vluchtig af.

In de keuken schonk Nathan zichzelf een royale gin-tonic in. Dit was dus niet bepaald een ideale thuiskomst. Hij nam een ferme teug en leunde tegen het aanrecht. Het eerste wat hij moest doen, was die Jacqueline MacNamara zo snel mogelijk kwijtraken.

'Zo, daar ben ik.' Jackie stapte de keuken binnen.

Nathan keek op. Fraai gebronsde benen, welgevormd en heel lang, en nog een beetje nat. Daarboven een kort, felgekleurd, gestreept badjasje. Haar bruine haar krulde vochtig om haar gezicht en accentueerde haar grote, fluwelig bruine ogen. Toen ze glimlachte, verscheen het kuiltje weer. Of hij dat nu zo prettig vond, wist hij niet. Met die glimlach zou ze iemand moeiteloos de Eiffeltoren kunnen verkopen.

'Kennelijk zullen we het eens over je neef moeten hebben.'

'Fred.' Jackie knikte en ging op een rotan keukenstoel zitten. Ze had besloten hem niet te laten merken dat ze zich niet echt op haar gemak voelde. Anders zou ze wel eens met haar koffers op straat kunnen belanden. 'Wat een type, hè? Hoe ben je aan hem gekomen?'

'Via een vriendin.' Nathan bedacht dat hij ook nog een woordje met Justine moest wisselen. 'Ik had een project in Duitsland, waardoor ik een aantal maanden niet in het land zou zijn. Ik wilde iemand in dit huis hebben, en hij werd me aanbevolen. Aangezien ik zijn tante kende –'

'Patricia? Patricia MacNamara is mijn moeder.'

'Adele Lindstrom.'

'O, tante Adele. Het zusje van mijn moeder.' Er verschenen on-

deugende pretlichtjes in haar ogen, en die ontgingen hem niet. ‘Een schat van een vrouw.’

Ze zei het net iets te geamuseerd naar zijn smaak. ‘Ik heb korte tijd met Adele samengewerkt tijdens een restauratieproject in Chicago. Omdat Fred haar neef was, heb ik besloten hem tijdens mijn afwezigheid op mijn huis te laten passen.’

Zonder het zelf in de gaten te hebben, knaagde Jackie nerveus op haar onderlip. ‘Huurde hij het niet van je?’

Nathan zag haar zenuwachtig met haar ringen spelen. Niet teerhartig worden, prentte hij zichzelf in. Zeg haar dat ze haar biezen moet pakken. Geen verklaringen, geen verontschuldigheden. In tien minuten kun je in je eigen bed liggen. Hij hoorde zichzelf zuchten. Maar weinig mensen wisten dat hij au fond maar een klein hartje had.

‘Heeft hij je dat verteld?’

Ze knikte. ‘Ik denk dat ik je beter het hele verhaal kan vertellen.’ Vragend wees ze naar zijn glas. ‘Mag ik er ook eentje?’

Bijna had hij het op een snauwen gezet. Hij was een man met manieren, en het irriteerde hem dat hij zo slordig was geweest om haar niets aan te bieden. Hoewel ze natuurlijk nauwelijks een gast te noemen was. Hij schonk zwijgend nog een gin-tonic in en ging tegenover haar zitten aan de keukentafel.

‘Ik zou het op prijs stellen als je me in plaats van het hele verhaal alleen de belangrijke punten vertelde.’

‘Oké.’ Ze nam een slok en zette zich schrap. ‘Fred belde me verleden week op. Hij had via de familietam tam gehoord dat ik op zoek was naar een onderkomen voor een paar maandjes. Een lekker rustige plek waar ik kon werken. Ik ben schrijfster,’ verduidelijkte ze met alle stoutmoedige trots van iemand die heilig in zichzelf gelooft. Toen hier geen reactie op volgde, vervolgde ze: ‘Hoe dan ook... Fred

zei dat hij iets had wat misschien wel geschikt voor me was. Hij vertelde me dat hij een huis had gehuurd, en toen hij het beschreef, wilde ik het meteen zien. Het is een prachtig huis, zo uitgekiend ontworpen. Nu ik weet wie je bent, begrijp ik het. Als ik niet zo op mezelf gericht was geweest, zou ik je stijl ogenblikkelijk hebben herkend. Ik heb zelf een aantal semesters architectuur gestudeerd bij La Fond op Columbia.’

‘Dat is fascinerend... La Fond?’

‘Ja, hij is een te gekke oude schat, hè? Zo zelfverzekerd en inspirerend.’

Nathan trok één wenkbrauw op. Zelf had hij ook college gelopen bij La Fond – een eeuw geleden leek het wel – en hij wist drommels goed dat de oude schat, zoals Jackie hem had genoemd, alleen in zee ging met werkelijk veelbelovende studenten. Hij opende zijn mond, maar klapte meteen zijn kaken weer op elkaar. Zo eenvoudig zou hij zich niet uit zijn tent laten lokken.

‘Laten we eens teruggaan naar je neef.’

‘Tja, als ik verstandig was geweest, had ik Freds aanbod afgeslagen – bij hem zit er dikwijls een addertje onder het gras. Maar ik ben hiernaartoe gekomen, en zodra ik het huis zag, was ik verkocht. Hij zei dat hij naar San Diego moest voor zaken en dat de eigenaar – jij dus – iemand in het huis wilde hebben. Ik neem aan dat je het huis ook niet alleen sporadisch in de winter gebruikt, hè?’

‘Nee.’ Hij stak een sigaret op. ‘Ik zit hier altijd, behalve wanneer ik weg moet voor een opdracht. Het was zo geregeld dat Fred hier tijdens mijn afwezigheid zou zitten. Twee weken geleden heb ik hem opgebeld om hem te laten weten wanneer ik zou terugkomen. Hij zou contact opnemen met Mrs. Grange en haar het adres geven waar hij te bereiken was.’

‘Mrs. Grange?’

‘De werkster.’

‘Hij heeft het helemaal niet over een werkster gehad.’

‘Daar was ik al bang voor,’ mompelde Nathan, waarna hij zijn glas leegdronk. ‘En hoe zit het nu met jou?’

Jackie slaakte een zuchtje. ‘Ik heb een huurcontract getekend voor drie maanden. Ik heb Fred een cheque gegeven voor de huur, plus borg.’

‘Dat is nu beroerd.’ Hij weigerde medelijden te hebben. ‘Je hebt alleen geen contract met de eigenaar getekend.’

‘Wel met je gevolmachtigde. Met degene van wie ik dacht dat hij je gevolmachtigde was,’ gaf ze terug. ‘Neef Fred kan een hele gladdede zijn.’ Er kon geen glimlachje bij de eigenaar af, zag ze. Jammer dat hij de humor van de situatie niet inzag. ‘Hoor eens, het is duidelijk dat Fred ons allebei voor de gek heeft gehouden, maar er is vast wel iets op te vinden. Wat betreft die vijfendertighonderd dollar –’

‘Vijfendertighonderd dollar?’ herhaalde Nathan. ‘Heb je hem vijfendertighonderd dollar betaald?’

‘Het leek me wel redelijk.’ Jackie kwam even in de verleiding om een pruillip te trekken, maar ze geloofde bij nader inzien niet dat het haar veel zou helpen. ‘Het is een prachtig huis, tenslotte. Hoe dan ook... Met wat druk van de familie kan ik misschien nog wat geld terugkrijgen. Vroeg of laat.’ Ze haalde haar schouders op. ‘Maar belangrijker is hoe we deze situatie oplossen.’

‘Wat voor situatie?’

‘Ik hier en jij hier.’

‘Dat is heel eenvoudig.’ Hij drukte zijn sigaret uit. Natuurlijk hoefde hij geen schuldgevoel te hebben omdat zij haar geld kwijt was. ‘Ik kan een paar uitstekende hotels aanbevelen.’

Ze glimlachte, ervan overtuigd dat hij dat kon. Maar ze was niet

van plan een hotel te nemen. ‘Dat zou jouw gedeelte van het probleem oplossen, maar niet het mijne. En ik heb een huurcontract.’

‘Je hebt een waardeloos stuk papier.’

‘Dat is best mogelijk.’ Ze tikte met haar beringde vingers op tafel. ‘Heb je ooit rechten gestudeerd? Toen ik op Harvard zat –’

‘Harvard?’

‘Heel kort.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Ik vond rechten niet echt boeiend, maar ik denk wel dat het moeilijk – en erger nog, heel vervelend – zou worden als je me zomaar op straat zette.’ Kalmpjes nam ze een slokje. ‘Natuurlijk, als je er een rechtszaak van wilt maken en Fred er met zijn haren bij wilt slepen, zou je op den duur kunnen winnen. Maar ik ben ervan overtuigd dat we wel een prettigere oplossing kunnen verzinnen. Je moet bekaf zijn.’ Ze sloeg zo gemakkelijk een andere toon aan dat hij haar aangaapte. ‘Waarom ga je niet naar boven om eens lekker uit te slapen? Alles ziet er altijd duidelijker uit de volgende ochtend, vind je niet? Dan pluizen we dit morgen wel uit.’

‘Er valt niets uit te pluizen. Wat er gaat gebeuren is, dat jij je bulletjes pakt.’ Hij stopte zijn hand in zijn zak; zijn vingers kwamen in contact met het nylon frutseltje. Tandenknaarsend trok hij het te voorschijn. ‘Is dit van jou?’

‘Ja, bedankt.’ Zonder blikken of blozen pakte ze het slipje aan. ‘Het is een beetje te laat om de politie te bellen en dit hele verhaal uit de doeken te doen. Natuurlijk kun je me nu de deur uit gooien, maar dan zou je alleen maar een hekel krijgen aan jezelf.’

Daarmee had ze hem tuk. Nathan begon te vermoeden dat ze meer gemeen had met haar neef dan alleen de achternaam. Hij keek op zijn horloge en vloekte. Het was al over twaalven; hij had inderdaad niet het hart haar midden in de nacht op straat te zetten. Bovendien was hij zo moe dat hij bijna scheel keek en zijn hersens een

soort pudding waren geworden. 'Ik geef je vierentwintig uur. Dat lijkt me meer dan redelijk.'

'Ik wist wel dat je een redelijk man was.' Ze glimlachte hem zonnig toe. 'Waarom duik je nu niet lekker je bed in? Ik sluit wel af.'

'Jij slaapt in mijn bed.'

'Pardon?'

'Ik bedoel: je spullen zijn in mijn kamer.'

'O.' Jackie krabbelde even aan haar slaap. 'Ach, als het zo belangrijk voor je is, wil ik mijn rommel wel weghalen, hoor.'

'Laat maar.' Misschien was dit een nachtmerrie en zou hij morgen bij het wakker worden ontdekken dat alles was zoals het hoorde te zijn. 'Ik neem wel een logeerkamer.'

'Dat is een veel beter idee. Je ziet er echt moe uit. Welterusten,' zei ze hartelijk.

Wel een volle minuut staarde Nathan haar aan voordat hij wegliep.

Eenmaal alleen, begon Jackie onbedaarlijk te giechelen. O, Fred zou ze nog wel krijgen, daar kon hij op rekenen. Maar nu, op dit moment, kon ze alleen maar lachen. Dit was het zotste wat haar in maanden was overkomen.